

[Christophersen]

til en social krise, en politisk krise og i sidste instans en moralsk krise. Et samfund, hvor troen og tilliden til fællesskabet begynder at blive afløst af tillid til, at det er standsegoisme og snævre organisationsinteresser, man er bedst tjent med at støtte. Et samfund, hvor det er de højtråbende, og hvor det er krav om eksklusivaftaler, om ubegrænset aktionsret og fortsatte offentlige indgreb, kontrol, fondskapitalisme osv., der præger den politiske debat.

Hvis statsministeren ville bruge sine kræfter på at lytte til den virkelighed og på at beskæftige sig lidt med den, så ville han også møde det spørgsmål, som man mange steder stiller: hvad gør den siddende regering ved alt dette? Hvad gør den for at bringe os ud af denne, ikke kun økonomiske, men også moralske og politiske krise?

Efter vores opfattelse har regeringen besluttet at føre en politik, som kan opgøres i tre punkter.

Det første punkt består i, at man ønsker at bortforklare krisens eksistens og i hvert fald sit eget ansvar for, at den er der. Det har vi jo hørt i statsministerens tale i dag. Vi får at vide, at der er en international baggrund, sådan har man det i mange andre lande, og det er naturligvis meget ubehageligt, men et lille land som Danmark har desværre ikke megen indflydelse på dette.

Efter vores opfattelse er det urimeligt på denne måde at bortforklare vores eget politiske ansvar, for enhver kan se, at Danmark er et af de lande, der har klaret sig aller dårligst i en lang periode; vi har været i stand til at opnå det dårligste af to verdener, den dårligste beskæftigelsessituation og næsten den dårligste betalingsbalancesituation, noget vestligt industriland sidder i.

Det andet punkt i regeringens politik synes at være at forklare, at til trods for at man ikke har noget ansvar for noget som helst, så går det nu en smule bedre, og det har man i hvert fald ansvaret for.

Om det vil jeg godt sige, at det efter vores mening også er en urimelig betragtning, for det går jo ikke bedre, når vi ser på de reelle tal. Det er muligt, at det var gået endnu værre, hvis man slet ingenting havde foretaget sig, det kan man dog betvivle, men set ud fra de absolutte tal går det ikke bedre. Hvis vi ser regeringens egne vurderinger, hvis vi ser vismandsrapporternes vurdering, hvis vi ser

de store pengeinstitutters vurdering af så centrale spørgsmål som beskæftigelse, betalingsbalance, erhvervsinvesteringer, ser vi, at de viser, at 1981 ikke bliver bedre end 1980, og at 1982 heller ikke bliver bedre end 1981.

Det tredje punkt i regeringens politik synes at være at indgå forlig om at afvente den videre udvikling og indtil da målbevidst at fortsætte som hidtil. Jeg vil godt sige, at det nok først og fremmest er det, vi vender os imod. Når vi er så kritiske over for regeringen, som vi er, så er det, fordi vi er dybt uenige med regeringen om denne forhalings- og udsættelsespolitik. Vi mener, at det er en farlig form for passivitet, og det er heri, forskellen ligger mellem socialdemokratiets og vores holdning. Regeringen accepterer med den indstilling et stigende offentligt udgiftstryk. Den faktiske udvikling i de offentlige udgifter viser, at det ikke er lykkedes at bringe dem under kontrol. Vores alternativ til det er vores forslag til offentlige udgiftsreformer. De har ligget i folketinget i månedsvis, uden at regeringen har været til at få i tale i den sag.

Regeringen accepterer med det stigende udgiftstryk også behovet for et stigende skatte- og afgiftstryk, det er klart annonceret i det sidste forlig, hvor vores alternativ naturligvis i konsekvens af vores forslag til udgiftsreformer er, at vi har mulighed for at gennemføre skattelettelser og omkostningslettelser for de produktive virksomheder.

Endvidere er det et hovedpunkt i regeringens politiske linje eller i konsekvenserne af den, at for at dæmme op for de værste vanskeligheder må man have en øget kontrol med, en øget indsigt med, en øget styring af det økonomiske liv, hvor vores synspunkt er, at der er brug for større frihed, større muligheder for at udvise initiativ. Det er klart, det fører også til, som statsministeren meget rigtigt konstaterede, at det er uhyre svært for venstre og regeringen at komme på talefod i de centrale økonomiske spørgsmål.

Vi synes endvidere, at regeringens passivitet har ladet sig udstrække til også at gælde så vigtige områder som energipolitikken. Vi giver noget for aftalen med koncessionsindehaverne i Nordsøen, men i sig selv bidrager det ikke til, at Danmark løser sine energiproblemer. Man forsømmer at gøre noget ved det helt centrale spørgsmål, hvordan vi kan frigøre os fra vores afhængighed af